

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Ιω. 11, 55: Ήταν τότε κοντά το Πάσχα των Ιουδαίων, και ανέβηκαν πολλοί στα Ιεροσόλυμα από τη χώρα πριν από το Πάσχα, για να εξαγνίσουν τους εαυτούς τους [με καθαρμούς, πλύσεις και προσευχές - Ο Χριστός είναι στην πραγματικότητα ο αληθής εξαγνισμός όλης της ανθρωπότητας]. 56: Αναζητούσαν λοιπόν τον Ιησού (η αναζήτηση του Χριστού είναι η γνήσια οδός σωτηρίας) και έλεγαν μεταξύ τους, καθώς είχαν σταθεί μέσα στον ναό: «Τι νομίζετε; Θα έρθει στη γιορτή;» 57: Είχαν δώσει μάλιστα οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι εντολή, εάν κανείς μάθει πού είναι, να ειδοποιήσει για να τον πιάσουν.

Ιω. 12,1: Ο Ιησούς, λοιπόν, έξι ημέρες πριν από το Πάσχα ήρθε στη Βηθανία, όπου ήταν ο Λάζαρος που είχε πεθάνει και τον οποίον ανέστησε από τους νεκρούς. 2: Έκαναν τότε σ' αυτόν δείπνο εκεί και η Μάρθα διακονούσε, ενώ ο Λάζαρος ήταν ένας από εκείνους που κάθονταν για να φάνε μαζί Του [στα Ευαγγέλια διασώζονται 3 νεκραναστάσεις που εποίησε ο Ιησούς, ενώ δεν αποκλείεται να είχε κάνει πολύ περισσότερες. Άλλωστε την Μεγάλη εκείνη Παρασκευή, όταν πέθανε πάνω στο Σταυρό, είχαν αναστηθεί πολλοί και εισήλθαν στην άγια πόλη. Με τα άπειρα και μοναδικά θαύματά Του διαπιστώνεται ότι Αυτός είναι η εκμηδένιση του θανάτου, η οδός, η ανάσταση και η Ζωή. Η Μαρία, η αδελφή του Λαζάρου, επιδεικνύοντας ταπείνωση και αγάπη προς τον Θεάνθρωπο, έπλυνε τα πόδια Του με πολύτιμο αρωματικό Νάρδο και τα σκούπισε με τα μαλλιά της. Ο δόλιος Ιούδας διαμαρτυρήθηκε για την απώλεια δήθεν των χρημάτων, λέγοντας ότι θα μπορούσαν τα χρήματα από την πώληση του μύρου να δοθούν στους φτωχούς. Στην ουσία το έκανε γιατί έκλεβε από το ταμείο που είχε ο Κύριος και οι απόστολοι για αγαθοεργίες και για να συντηρηθούν. Ο Χριστός τον διόρθωσε και του είπε: «Άφησέ την, γιατί είναι πράξη που κάνει εν όψει του ενταφιασμού μου». Ο κόσμος έψαχνε να δει και τον Λάζαρο, επειδή τον ανέστησε ο Ιησούς και έτσι πιστοποιούσε φυσικά και την θεότητα του Σωτήρος. Ένεκα τούτου κινδύνευε και ο Λάζαρος να συλληφθεί και να θανατωθεί, διότι τέτοιες εντολές είχαν δώσει οι αρχιερείς, να θανατωθούν και ο Ιησούς και ο Λάζαρος].

Μκ. 11,1: Και όταν (την άλλη μέρα) πλησίαζαν στα Ιεροσόλυμα, στη Βηθφαγή και στη Βηθανία, προς το Όρος των Ελαιών, αποστέλλει δύο από τους μαθητές του, 2: και τους λέει: «Πηγαίνετε στο χωριό που είναι απέναντί σας, και αμέσως μόλις μπειτε σ' αυτό θα βρείτε ένα πουλάρι δεμένο, στο οποίο πάνω κανείς από τους ανθρώπους δεν έχει ακόμη καθίσει (έπρεπε να μην έχει χρησιμοποιηθεί για διάφορες εργασίες ώστε να είναι κατάλληλο για θρησκευτική χρήση). Λύστε το και φέρτε το. 7: και έφεραν το πουλάρι προς τον Ιησού και έβαλαν τα ρούχα τους πάνω σ' αυτό και εκείνος κάθισε πάνω στο ζώο. [Δεν κάθισε πάνω σε άρμα που το έσερναν λιοντάρια, τίγρεις και ελέφαντες, όπως γινόταν με τους αυτοκράτορες, αλλά πάνω σε ταπεινό γαϊδουράκι, γιατί είναι ο άρχοντας της ειρήνης, ο Μεσσίας της Χάριτος και των εξαγνισμένων καρδιών, και όχι πολεμοχαρής ηγέτης ενός ξεπερασμένου κόσμου βίας και συγκρούσεων. Η δική Του πνευματική βασιλεία βασίζεται στην αγάπη, ειρήνη και δικαιοσύνη του Τριαδικού Θεού].

Λκ. 19,37: Όταν αυτός πλησίαζε ήδη προς τον κατήφορο του όρους των Ελαιών,

άρχισαν όλο το πλήθος των μαθητών με χαρά να αινούν το Θεό με φωνή μεγάλη για όλες όσες είδαν τις θαυματουργικές δυνάμεις [ο Μιχαίας (4,3) προφητεύει ότι την περίοδο του Μεσσία –περίοδο της Εκκλησίας– τα φονικά όπλα και μαχαίρια θα μετατρέπονται σε άροτρα, τα δώρα σε δρεπάνια και γενικά σε γεωργικά εργαλεία. Για όσους βέβαια το επιθυμούν και είναι, ή θέλουν να ενταχθούν, στην οικογένεια της αγάπης του Θεού, που ονομάζεται εκκλησιαστική, μυστηριακή, δοξολογική και Τριαδοκεντρική ζωή].

Μκ. 11,8: Και πολλοί τα ρούχα τους έστρωσαν στο δρόμο, άλλοι δε κλαδιά έκοβαν από τα δέντρα και τα έστρωναν στην οδό. 9: Και εκείνοι που προπορεύονταν και εκείνοι που ακολουθούσαν φώναζαν: «Σώσε μας Κύριε! Ευλογημένος ο ερχόμενος στο όνομα του Κυρίου. 10: Ευλογημένη η ερχόμενη βασιλεία του πατέρα μας Δαβίδ, στο όνομα του Κυρίου. Δόξα στον ύψιστο Θεό» (Ψλμ. 117,26) [Θεώρησαν τον Χριστό ανώτερο από προφήτη και πολλοί τον έβλεπαν σαν τον Μεσσία που θα εγκαινιάσει τον νέο κόσμο του Θεού. Υμνούσαν τον Θεό με την καρδιά και το στόμα τους, ενώ αρκετοί από τους ίδιους ανθρώπους θα τον πρόδιδαν αργότερα και θα φώναζαν «σταυρωθήτω». Δεν πρέπει, ιδιαίτερα σήμερα, να είμαστε δίψυχοι, αλλά σταθερά προσανατολισμένοι προς την αλήθεια του Θεού και την δύναμη του αγίου Πνεύματος, αρνούμενοι τους πειρασμούς του κοσμικού και άπιστου πνεύματος – επαληθεύεται στο σημείο αυτό της πορείας του Ιησού η προφητεία του Ζαχαρίου, που λέει: «Νά, έρχεται σε σένα ο βασιλιάς σου, πράος και ταπεινός, καβάλα σε ένα γαϊδουράκι» (9,9)].

Ακ. 19,41: Και μόλις πλησίασε και είδε ο Ιησούς την πόλη, έκλαψε γι' αυτήν [και προφήτευσε τον αφανισμό της, που ιδιαίτερα καταστροφικός συνέβη το 70 μ.Χ. από τον αυτοκράτορα Τίτο].

Μτ. 21,10: Και όταν αυτός εισήλθε στα Ιεροσόλυμα, αναστατώθηκε όλη η πόλη και έλεγαν: «Ποιος είναι αυτός;» 11: Και τα πλήθη έλεγαν: «Αυτός είναι ο προφήτης Ιησούς, ο από Ναζαρέτ της Γαλιλαίας» [στο όνομα Του διχάζονται, και καθ' όλη την ιστορία, οι άνθρωποι, γιατί Αυτός είναι η δικαία κρίση πάνω στον οποίον θα κριθούμε όλοι. Είναι το «σημείον αντιλεγόμενον» (Λουκ. 2, 34-35), του γέροντος Συμεώνος του Θεοδόχου, ότι διαχρονικά άλλοι τον αγαπούν και άλλοι τον μισούν, μέχρι συντελείας του αιώνας. Αυτός εξάλλου θα γίνει αφορμή για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις όλων].

Μκ. 11,11: Και εισήλθε στα Ιεροσόλυμα ο Ιησούς και στο ναό. Και αφού κοίταξε τα πάντα τριγύρω, επειδή ήδη είχε βραδιάσει, εξήλθε στη Βηθανία μαζί με τους δώδεκα. 15: Και έρχονται στα Ιεροσόλυμα (την επόμενη μέρα). Και αφού εισήλθε στο ναό,

Ιω. 2,14: βρήκε μέσα στο ναό αυτούς που πουλούσαν βόδια και πρόβατα και περιστέρια, και τους αργυραμοιβούς να κάθονται. 15: Τότε έκανε μαστίγιο από σχοινιά και όλους τους έβγαλε έξω από το ιερό, και τα πρόβατα και τα βόδια, και σκόρπισε τα κέρματα των αργυραμοιβών (έκαναν συνάλλαγμα και αντάλλαζαν τα ειδωλολατρικά νομίσματα με τον ιερό 'σίκλο' του ναού) και ανάτρεψε τα τραπέζια τους, 16: και σ' εκείνους που πουλούσαν τα περιστέρια είπε: «Σηκώστε αυτά από

εδώ. Μην κάνετε τον οίκο του Πατέρα μου οίκο εμπορίου» [‘του Πατέρα μου’ λέγει και όχι ‘Πατέρα μας’: αυτό φανερώνει την υιότητα του Χριστού, ότι δηλαδή είναι γιος του Θεού και επομένως Θεός. Ακόμη: «Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα» (Ιω. 10.30) και: «Γιατί με αναζητούσατε; Δεν ξέρετε ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι του πατέρα μου;» (Λουκ. 2,49)]. 17: Θυμήθηκαν οι μαθητές Του ότι είναι γραμμένο: «Η φλογερή αγάπη για τον ναό σου με κατέφαγε». [και συνεχίζει ο ψαλμός: Και οι εξευτελισμοί έπεσαν πάνω μου εκείνων που με βρίζουν». (Ψλμ. 68, 10) – αλλά και για λίγο πριν από το Πάθος Του προφητεύεται: «Για χάρη σου υπέφερα τον εξευτελισμό, σκέπασε η ντροπή το πρόσωπό μου, αποξενώθηκα απ’ τα αδέλφια μου...» (Ψλμ. 68, 8-9).

Μτ. 21,13: Και τους λέει: «Είναι γραμμένο: Ο οίκος μου θα κληθεί οίκος προσευχής» (Ησαΐας 56,7), «εσείς όμως τον κάνατε σπήλαιο ληστών» (Ιερ. 7,11) [όλες οι προφητείες επαληθεύτηκαν στη ζωή και το έργο Του] 14: Εκεί στο Ναό τον πλησίασαν τυφλοί και κουτσοί και τους θεράπευσε [άπειρα τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς κατά την επίγεια ζωή του – και τα οποία συνεχίζονται σε όλον τον κόσμο και για όλες τις γενεές των ανθρώπων- σύμφωνα και με το Ιω. 21, 25]. 15: Και όταν είδαν οι αρχιερείς και οι γραμματείς τα θαύματα που έκανε και τα παιδιά που φώναζαν μέσα στο ναό και έλεγαν: «Δόξα στον Υιό του Δαβίδ», αγανάκτησαν 16: και του είπαν: «Ακούς τι λένε αυτοί;» Και ο Ιησούς τούς λέει: «Και βέβαια το ακούω. Ποτέ δε διαβάσατε εσείς όμως στη Γραφή ότι από στόμα νηπίων και βρεφών έκανες να βγει τέλειος ύμνος;» (Ψλμ. 8,3). [‘Εάν δεν στραφείτε και δεν γίνετε σαν τα παιδιά δεν θα εισέλθετε στην βασιλεία των Ουρανών’» (Ματθ. 18,3)] 17: Τους άφησε και βγήκε έξω από την πόλη, στη Βηθανία, και διανυχτέρευσε εκεί.

Μκ. 11,18: Και τα πληροφορήθηκαν αυτά οι αρχιερείς και οι γραμματείς και μηχανεύονταν με ποιο τρόπο να τον σκοτώσουν. Γιατί τον φοβούνταν, επειδή όλος ο λαός έμενε έκπληκτος από τη διδασκαλία Του.

Είναι αλήθεια ότι οι προφήτες καταδιώχθηκαν από τους αδελφούς τους στην πίστη Ιουδαίους και από τους άρχοντες, διότι ενοχλούσαν το κοινό αίσθημα και τους φαύλα πράττοντες ηγεμόνες, και δρούσαν απροσδόκητα. Ο Ιησούς, δρώντας και ως μέγιστος προφήτης, γνωρίζει πως με τη στάση Του αυτή οδηγείται πολύ σύντομα στο μαρτύριο και τον θάνατο. Η είσοδος στην άγια πόλη ως μεσσίας και η εκδίωξη των εμπόρων από το Ναό δεν ήσαν ενέργειες που το ιερατικό κατεστημένο της εποχής θα άφηνε αναπάντητες. Διότι επεμβαίνει στη δύναμη, την κυριαρχία και τα οικονομικά συμφέροντα των θρησκευτικών αρχόντων. Δεν υποχωρεί όμως, αφού γι’ αυτό ήρθε στον κόσμο, για να λάμψει δηλαδή η αλήθεια και η καθαρότητα στη σχέση Θεού και ανθρώπων. Ο Χριστός πιστεύει ότι ως Μεσσίας θα εγκαινιάσει το νέο κόσμο της Χάριτος με τον θάνατό Του, όχι με τη βία, όπως φαίνεται και στον Πάσχοντα Δούλο του Ησαΐα (κεφ. 52 και 53). Γι’ αυτό προκαλεί τόσο φανερά τα άνομα συμφέροντα των Αρχών και Εξουσιών, ώστε να τοποθετηθούν επί της ουσίας. Ο σταυρικός Του θάνατος είναι ξεκάθαρος μπροστά στα μάτια Του. Και για τον τρόπο που θα πέθαινε δεν έπαυε να ενημερώνει τους μαθητές Του όσο ζούσε μαζί τους.

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης αποκαλύπτει άλλωστε για τον Χριστό: «Αυτά είπε ο Ιησούς

και έφυγε και κρύφτηκε μακριά τους. Και μολονότι είχε κάνει τόσα θαύματα μπροστά τους, εκείνοι δεν πίστευαν σ' αυτόν, έτσι ώστε να επαληθευτούν τα λόγια που είχε πει ο προφήτης Ησαΐας: "Ο Θεός τύφλωσε τα μάτια τους και σκότισε το νου τους, έτσι που να μη δούνε με τα μάτια τους, και με το νου τους να μην καταλάβουν, κι επιστρέψουν σ' εμένα (τον Θεό) και τους γιατρέψω". ΑΥΤΑ ΤΑ ΕΙΧΕ ΠΕΙ Ο ΗΣΑΪΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ. Κι είχε μιλήσει έτσι γι' αυτόν, όταν είδε τη δόξα Του. Πολλοί ωστόσο κι από τους άρχοντες πίστεψαν σ' αυτόν, αλλά δεν ομολογούσαν την πίστη τους εξαιτίας των Φαρισαίων, για να μην τους διώξουν από τη συναγωγή» (Ιω. 12,36-42).

Όπως το σιτάρι που πρέπει να θαφτεί στη γη για να αποδώσει καρπό, έτσι και ο Ιησούς πρέπει να πεθάνει για να αναστηθεί. «Όταν Υψωθώ, λέγει, από τη γη (προαναγγέλλοντας με τι θάνατο θα πέθαινε), όλους τους ανθρώπους θα τραβήξω κοντά μου» (Ιω. 12,32). Επομένως, οι πράξεις και τα λόγια του Ιησού δηλώνουν προς τους αρχιερατικούς και φαρισαϊκούς κύκλους ότι ή θα ακολουθήσουν τις υποδείξεις Του, ή θα συμμαχήσουν εναντίον Του. Αόριστες και ασαφείς λύσεις δεν χωρούν στα σχέδια του Ιησού, στην έναρξη της εκκλησιαστικής ιστορίας που εγκαινιάζει. Διότι ο κόσμος που με την Χάρη Του ανατέλλει είναι σοβαρός, υπεύθυνος, ειρηνικός, δίκαιος και άγιος.

Τέλος, όπως ο λαός έβγαζε τα ρούχα του και τα έστρωνε στο έδαφος για να περάσει ο καθημένος επί πώλου όνου Θεάνθρωπος Κύριος, έτσι και εμείς οφείλουμε να απαλλασσόμαστε συχνά με την μετάνοια και Εξομολόγηση από τα λάθη, τις αποτυχίες και αστοχίες μας και να αναζητάμε τη συγνώμη για τον εαυτό μας και για τους άλλους ώστε, ατομικά και κοινωνικά, να βαδίζουμε μέσα στο σίγουρο και απάγκιο λιμάνι της σωτηρίας, που στη παρούσα ζωή λέγεται Εκκλησία, ενώ στην αιώνια ζωή «Βασιλεία του Θεού».